

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 20. 2. 2015

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 20. 2. 2015

1

Praha 19 -02- 2015

Čj. ČTÚ-12 903/2010-603/II.

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), vydává na základě rozkladů uplatněných dne 7. 1. 2010 ze strany obchodní společnosti **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČO 257 88 001, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Stodůlky, 155 00 Praha 5 a dne 12. 1. 2010 ze strany obchodní společnosti **O2 Czech Republic a.s.**, IČO 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř., ve znění opravného usnesení ze dne 26. 1. 2010, o návrhu obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s. ve věci sporu o zaplacení ceny za službu přenesení čísla za období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 ve výši 190,624.398,30 Kč, po projednání v rozkladové komisi Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad obchodní společnosti Vodafone Czech Republic a.s. zamítá a napadené výroky 1. a 3. rozhodnutí se potvrzují.
- II. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s. zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.
- III. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 29. 4. 2008 obdržel Český telekomunikační úřad návrh obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s. (do 20. 6. 2014 Telefónica Czech Republic, a.s.), IČO 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 (dále jen „navrhovatel“) na vydání rozhodnutí ve sporu o zaplacení ceny za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě obchodní

společnosti Vodafone Czech Republic a.s., IČO 257 88 001, se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, nyní náměstí Junkových 2808/2, Stodůlky, 155 00 Praha 5 (dále jen „odpůrce“) za období od ledna 2006 do března 2008 ve výši 156,478.187,25 Kč. Ve svém návrhu se navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí, které by stanovilo odpůrci povinnost uhradit vyčíslenou pohledávku včetně příslušenství a nákladů správního řízení za službu, kterou byl povinen v souladu s ustanovením § 34 zákona o elektronických komunikacích poskytovat, tj. „přenositelnost telefonních čísel“. Navrhovatel tuto službu poskytoval a odpůrci vyúčtoval. Odpůrce s účtovanou cenou dle platné referenční nabídky navrhovatele (prepaid 2.085,- Kč/přenesené číslo a postpaid 2.595,- Kč/přenesené číslo) nesouhlasil, a tudíž faktury za poskytnutou službu neplatil. Navrhovatel v uplatněném návrhu na zahájení správního řízení vyčísil pohledávku vzniklou za období od 1. 1. 2006 do 31. 3. 2008, ke které náleží příslušenství, tj. úrok z prodlení ve výši 0,05% za každý i započatý den zpoždění platby. Návrh byl doložen předmětnými fakturami.

V této věci bylo zahájeno správní řízení pod čj. 39 516/2008-606. Navrhovatel na výzvu správního orgán I. stupně doplnil návrh na zahájení správního řízení podáním ze dne 2. 6. 2008, ve kterém uvedl, že jediným právním titulem pro poskytování předmětné služby ve vztahu ke stanovení její ceny je zákon o elektronických komunikacích, a to zejména ustanovení § 34 odst. 4 a navazující opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, konkrétně čl. 13, který řeší cenu za přenos čísla mezi opouštěným a přijímajícím operátorem, a dále § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Cenu, kterou navrhovatel požaduje, považuje za nákladově orientovanou a stanovenou v souladu s právními předpisy. S ohledem na uvedené a dále vzhledem k tomu, že službu obecně nelze poskytovat bezúplatně, požaduje navrhovatel účtovanou cenu po odpůrci. Na vyrozumění o zahájení správního řízení reagoval rovněž odpůrce svým podáním ze dne 20. 5. 2008, ve kterém uvedl, že titulem, na základě kterého by bylo možno cenu požadovat, je pouze platně sjednaný dodatek ke smlouvám o propojení. Povinnost příslušný dodatek uzavřít byl projednáván v jiném správním řízení, vedeném Českým telekomunikačním úřadem (dále též jen „ČTÚ“), ve kterém ČTÚ dospěl ke zcela odlišné ceně, než kterou požaduje navrhovatel. Odpůrce tedy uvedl, že žádost navrhovatele postrádá právní titul, resp. uvedený titul je zjevně v rozporu s příslušným opatřením obecné povahy.

Po posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ (dále též jen „správní orgán I. stupně“) dne 29. 7. 2008 rozhodnutí čj. 39 516/2008-606/V.vyř., kterým zamítl návrh navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit cenu za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce za období od ledna 2006 do března 2008, ve výši 156,478.187,25 Kč s příslušenstvím. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že navrhovatel neunesl své důkazní břemeno, tj. neprokázal, že požadovanou cenu měl s odpůrcem sjednanou ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a ani, že požadovaná cena za přenesení čísla je nákladově orientovaná. Rovněž nebylo ve správním řízení prokázáno, že

by měl navrhovatel s odpůrcem sjednanou cenu nebo uzavřenou dohodu o ceně ve smyslu zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ani to, že dohoda o ceně vznikla konkludentně.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeno rozkladem navrhovatele v zákonem stanovené lhůtě, na základě kterého Rada ČTÚ (dále též jen „odvolací správní orgán“) přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek navrhovatele uvedených v rozkladu. Rada ČTÚ se neztotožnila s výrokem napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně neprovedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout a omezil se pouze na konstatování, že cena, kterou požaduje navrhovatel ve svém návrhu na zahájení správního řízení, nespĺňuje zákonnou povinnost nákladové orientace, a rovněž, že požadovaná cena nebyla smluvně sjednána s odpůrcem ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V tomto směru Rada ČTÚ přisvědčila námitce navrhovatele uvedené v rozkladu, že za poskytnutou službu navrhovateli nepochybně úhrada náležití. Pokud ne ve výši, kterou navrhovatel požaduje, pak se navrhovatel domáhá, aby ČTÚ určil v jaké výši, neboť navrhovatel o sjednání ceny a uzavření dodatku ke smlouvě o propojení, který by mimo jiné tuto cenu obsahoval, usiluje již od 15. 1. 2006 v jiném správním řízení vedeném u ČTÚ. Cena pak byla pravomocně stanovena až v březnu roku 2008. V předmětném správním řízení navrhovatel požadoval vyřešit spor o pohledávku ve výši 156,478.187,25 Kč a jako důkaz doložil fakturaci za období od ledna 2006 do března 2008, kdy službu poskytoval a za tuto službu si účtoval cenu dle své platné referenční nabídky. Požadované ceny několikanásobně převyšovaly cenu, která byla v březnu 2008 ČTÚ pravomocně stanovena. Z uvedeného Rada ČTÚ dovodila, že požadovaná cena co do své výše není oprávněná, neboť se nejedná o cenu nákladově orientovanou, stanovenou v souladu s ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích. Do ceny za přenesení telefonního čísla je možné zahrnovat výlučně ty náklady, které přímo vstupují do procesu realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení telefonního čísla jakožto tzv. „přírůstkové náklady“, tedy takové náklady, kterým by se operátor vyhnul, nebýt realizace dané objednávky na přenesení telefonního čísla.

Z důvodů výše uvedených Rada ČTÚ konstatovala, že je nutné napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k doplnění řízení a novému rozhodnutí. K uvedenému došlo rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 16. 10. 2008 čj. 76 574/2008-603.

Dne 29. 10. 2008 bylo na návrh navrhovatele zahájeno sporné správní řízení čj. 92 152/2008-606 o povinnosti odpůrce zaplatit cenu za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce za období od 1. 4. 2008 do 31. 7. 2008 ve výši 34,146.211,05 Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05% za každý i započatý den zpožděný platby a rovněž náhrady nákladů řízení. Bylo vyhověno návrhu

navrhovatele o spojení tohoto sporného správního řízení se správním řízením vedeným pod čj. 39 516/2008-606, z důvodu totožnosti předmětu (viz navazující zúčtovací období) a účastníků řízení. Se spojením obou řízení souhlasil rovněž odpůrce a tato řízení byla dále vedena pod čj. 92 152/2008-606. Navrhovatelem byly počínaje obdobím srpen 2008 účtovány ceny, které byly stanoveny na základě rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. ze dne 25. 3. 2008, avšak za období do 31. 7. 2008 považoval navrhovatel ceny za sporné. Odpůrce zároveň uplatnil námitku započtení ohledně částky, kterou je navrhovatel povinen hradit odpůrci za poskytnutí služby přenesení telefonního čísla v rozhodném období. Odpůrce trval na symetričnosti cen, neboť výpočet jednotkové ceny za službu přenesení telefonního čísla by měl vycházet ze stejných položek a zahrnovat stejné náklady. Se symetričností cen však zásadně nesouhlasil navrhovatel, a to z důvodu, že cena musí být v souladu s § 55 zákona o elektronických komunikacích nákladově orientována.

V průběhu nového projednání věci navrhovatel k výzvě správního orgánu I. stupně doložil dopisem ze dne 10. 8. 2009 nově upravený přehled o počtu skutečně přenesených telefonních čísel do sítě odpůrce, ale ani v těchto nově doložených údajích se neshodl s údaji odpůrce na počtu skutečně přenesených telefonních číslech do sítě odpůrce, nicméně potvrdil, že na uvedených počtech trvá. K příslušenství pohledávky pak uvedl, že se domáhá příslušenství v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05% z dlužné částky za každý den z prodlení. Navrhovatel tento svůj nárok odvozuje z toho, že služba byla poskytnuta na základě Smlouvy o propojení uzavřené dne 22. 3. 2001, ve které mají smluvní strany jasně tento úrok sjednán. Navrhovatel nicméně uvedl, že pokud mu nebude tento smluvní úrok přiznán, požaduje přiznání zákonného úroku z prodlení.

K odsouhlasení počtu účtovaných přenesených telefonních čísel proběhlo ústní jednání, na kterém si účastníci řízení odsouhlasili, že údaje o počtu skutečně přenesených telefonních číslech registrovaných v databázi CNPAC považují za nesporné a odpovídající skutečnosti.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 23. 12. 2009 čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. s odkazem na ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu rozhodl tak, že vyhověl v části návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 a určil, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku 41,895.187,60 Kč vč. DPH spolu se zákonným úrokem z prodlení (výrok 1.). Ve zbývajících části návrh ve výši 148,729.210,70 Kč zamítl (výrok 2). Náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok 3.).

V odůvodnění rozhodnutí, následně napadeného rozklady obou účastníků, pak správní orgán I. stupně uvedl, že respektoval právní názor odvolacího správního orgánu, že navrhovateli náleží úhrada za přenesení telefonního čísla, ale je třeba určit v jaké výši. Cena za přenesení telefonního čísla byla pravomocně stanovena ve správním řízení čj. 875/2006-

610/XXI.vyř. až v březnu roku 2008 s tím, že ji není možno překročit, avšak smluvním ujednáním si mohou účastníci sjednat ceny nižší. Správnímu orgánu I. stupně byl tak na základě poznatků získaných v těchto správních řízeních a na základě závěrů v nich učiněných, znám detailní postup výpočtu ceny, která má zahrnovat účelně a efektivně vynaložené náklady, přiměřený zisk a zohledňovat rizika. Takto stanovená cena je oproti navrhovatelem požadované ceně významně nižší a odráží cenu skutečně nákladově orientovanou, zahrnující efektivně a účelně vynaložené náklady, zajišťující návratnost investic a zohledňující příslušná rizika.

Správní orgán I. stupně pak vycházel z tohoto vysloveného právního názoru a vzhledem k tomu, že nedošlo pro sporné období k uzavření dodatku ke smlouvě o propojení, zaměřil se na kompenzaci nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel od navrhovatele k odpůrci. Kompenzace nákladů nesměla být vyšší než ceny, které byly ČTÚ stanoveny pravomocným rozhodnutím ve správním řízení vedeném pod čj. 875/2006-610. Byla rozlišena cena za zpracování jednoduché a komplexní objednávky. Správní orgán I. stupně dále vycházel při stanovení kompenzace nákladů za službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce pouze z počtů skutečně přenesených čísel v jednotlivých měsících. Tyto počty byly účastníky řízení odsouhlaseny.

Navrhovatel se domáhal úhrady dlužných částek z neuhrazených měsíčně vystavovaných faktur za přenesení telefonních čísel v jednotlivých měsících a i jejich příslušenství v podobě úroku z prodlení. S ohledem na to, že navrhovatel poskytoval odpůrci v rámci své zákonné povinnosti službu, na niž neměl s odpůrcem uzavřenu smlouvu, resp. dodatek ke Smlouvě o propojení, správní orgán I. stupně dovodil, že je nutno posuzovat právo na úhradu úroků z prodlení podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, dle kterého toto právo vznikne uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby. Podle tohoto ustanovení by vzniklo prodlení dlužníka (odpůrce) dříve, než požaduje navrhovatel. Správní orgán I. stupně však nemohl překročit návrh uplatněný navrhovatelem, a proto byl nárok na úroky z prodlení přiznán od okamžiku dne následujícího po uváděné splatnosti jednotlivých faktur. S ohledem na to, že ve sloučených správních řízeních nebyl navrhovatel úspěšný více než v 50%, resp. byl více neúspěšný, nebyly mu s odkazem na ustanovení § 127 odst. 4 náklady řízení přiznány.

Rozhodnutí ze dne 23. 12. 2009 čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo napadeno včasnými rozklady ze strany navrhovatele i odpůrce.

Dle názoru navrhovatele správní orgán I. stupně nerespektoval povinnost uloženou mu v § 3 správního řádu, tj. nepostupoval tak, aby byl zjištěn řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v případě, kdy navrhovatel jasně prokázal, že nebyl mezi účastníky spor o cenu za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele a dále, že nebylo sporu o členění konečné ceny za přenesení čísla na cenu za autorizaci a cenu za

přenesení čísla, a stejně tak o členění na jednoduchou a komplexní objednávku. Navrhovatel dále uvedl, že správní orgán I. stupně zcela v rozporu s předloženými důkazy navrhovatele vzal za své, že strany se dohodly na počtu přenesených čísel předložených společností CNPAC spravující databázi RNDB. Navrhovatel uvádí, že pouze vyhověl požadavku správního orgánu I. stupně na předložení přenesených čísel, v žádném případě však nesouhlasil s tím, že cena nebude účtována za autorizaci a následně za portaci. Navrhovatel dále nesouhlasil se závěry správního orgánu I. stupně, že při stanovení ceny za přenesení čísla správní orgán I. stupně vycházel z obecného vzorce, který počítá s pětiletým obdobím, jak z hlediska počtu přenesených čísel, tak z hlediska vynaložených nákladů. Dále navrhovatel nesouhlasil s tím, že stejným výpočtem bylo postupováno pro stanovení sporných cen u všech tří mobilních operátorů a poukazuje na sporné řízení mezi navrhovatelem a společností T-Mobile Czech Republic a.s., kde ceny za sporné období byly stanoveny odlišně od stávajícího řízení. Stejně tak navrhovatel nesouhlasil s účelovým tvrzením správního orgánu I. stupně, navíc řádně neodůvodněným, že cena za přenesení čísla za sporné období nemůže být vyšší, než cena stanovená „pro futuro“ v rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. Navrhovatel opakovaně zdůraznil, že v počátečním období poskytování služby byly jeho náklady na zákonem nařízenou službu mnohonásobně vyšší, než ty, které správní orgán zahrnul do výpočtu ceny v citovaném rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXU.vyř. S ohledem na uvedené pak navrhovatel navrhl Radě ČTÚ, aby napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Odpůrce svým rozkladem napadl toliko výrok 1. rozhodnutí a uvedl, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, a to především co se týče určení okamžiku, kdy mělo nastat prodlení odpůrce s plněním. Jádrem sporu je sice otázka, jaká byla ve sporném období oprávněná (správná) výše ceny za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce (tedy otázka, jaká je výše závazku odpůrce z plnění navrhovatelovy zákonné povinnosti), napadené rozhodnutí dle mínění odpůrce však vůbec neřeší, kdy závazek vznikl, resp. kdy byla zřejmá jeho výše. Odpůrce je přesvědčen, že bez znalosti/určení jeho výše, nemohl závazek vzniknout. Nebylo-li možné skutečnou výši závazku uhradit z důvodu neznalosti výše, nemůže nastat důsledek prodlení s plněním. Odpůrce tak napadá aplikaci ustanovení § 369a obchodního zákoníku, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Oprávněná cena byla pro sporné období stanovena až napadeným rozhodnutím, odpůrce ji tedy nemohl znát a ani zaplatit v okamžiku obdržení faktur navrhovatele či poskytnutí služby přenosu čísla navrhovatelem. Odpůrce je přesvědčen, že nebylo spravedlivé po něm požadovat, aby zaplatil navrhovateli cenu, kterou si tento jednostranně stanovil ve sporném období a která byla s ohledem na později pravomocně určenou cenu v naprosto neoprávněné, pětinasobné výši. Úroky tak lze požadovat až od okamžiku určení výše tohoto závazku. V napadeném rozhodnutí však byl

jako rozhodný okamžik pro posouzení prodlení odpůrce vzat v úvahu okamžik dodání služby, resp. okamžik stanovený v daňových dokladech navrhovatele jako datum splatnosti. Odpůrce dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když uvádí, že podkladem pro určení ceny za přenesení mobilního čísla je pravomocné rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř., kterým byla stanovena povinnost uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení tak, že mj. cena v tomto dodatku bude odpovídat ceně uvedeným rozhodnutím stanovené. Stanovilo tedy povinnost pro budoucnost. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci a je nepřezkoumatelné, odpůrce navrhuje, aby výrok 1. napadeného rozhodnutí byl zrušen a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

Rada ČTÚ jako odvolací správní orgán přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek navrhovatele i odpůrce uvedených v rozkladu. Rada ČTÚ závěrem konstatovala, že rozkladu navrhovatele nelze vyhovět, neboť v daném případě byla použita cena odrážející v posuzovaném období, s ohledem na již dostupné údaje, co nej přesnější cenu za přenesení čísla, kdy byla pro její výpočet použita obecná metodika daná již opatřením obecné povahy z roku 2005. Nejedná se tedy o retroaktivitu, nýbrž o aplikaci zásad daných již před zavedením služby přenositelnosti čísel s použitím později dostupných ekonomických a statisticky doložených údajů zjištěných pro období let 2006 a následujících. Rozklad navrhovatele byl tudíž zamítnut. K rozkladu odpůrce pak odvolací správní orgán uvedl, že tomuto je nutno částečně přisvědčit, neboť až do okamžiku rozhodnutí sporu, jaká kompenzace za sporné období navrhovateli náleží, nebyla známa výše závazku odpůrce z plnění navrhovatelovy zákonné povinnosti. Bez znalosti výše závazku pak nemohl odpůrce plnit z důvodu neznalosti ceny a nemohlo tedy dojít k prodlení s plněním. Odvolací správní orgán tudíž uzavřel posouzení tím, že použitá aplikace ustanovení § 369a obchodního zákoníku není v daném případě namístě, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Prodlení se splněním závazku, tj. zaplatit cenu za přenesení mobilních čísel ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve sporném období, odpůrci vzniká až v případě nesplnění povinnosti stanovené v tomto správním řízení, které určuje splnění závazku do 3 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Z uvedených důvodů odvolací správní orgán přistoupil ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a svým rozhodnutím ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603 změnil napadené rozhodnutí v části výroku 1. tak, že částečně vyhověl návrhu navrhovatele a uložil odpůrci povinnosti k úhradě částky 41,895.187,60 Kč vč. DPH

do 3 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, a to bez příslušenství. V ostatním byl rozklad odpůrce zamítnut a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno v rozsahu zbývajících výroků 2. a 3.

*****

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603 podali navrhovatel i odpůrce správní žaloby, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 23. 10. 2013, č. j. 5 A 147/2010 – 110, spojil ke společnému projednání a poté je obě zamítl rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, č. j. 5 A 147/2010 – 115 (dále též jen „napadený rozsudek“).

V části odůvodnění napadeného rozsudku týkající se žaloby odpůrce městský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, neboť žalovaný, tj. Český telekomunikační úřad, odůvodnil, že bude vycházet z cen stanovených jeho rozhodnutím v obdobné věci ze dne 25. 3. 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř. (dále jen „rozhodnutí č. j. 875/2006“), které byly zjištěny na základě prověřených kalkulací upravených dle principů jednotné metodiky. Český telekomunikační úřad tak dle městského soudu při výpočtu nákladů na zpracování objednávky u opouštěného operátora užil podrobně zdůvodněné výpočty, v nichž uplatnil nejen svůj odborný odhad, ale také konkrétní údaje za rozhodné období. Proti takové metodice výpočtu tak nemohly obstát argumenty odpůrce, který s obecným poukazem na ochranu hospodářské soutěže, dobré mravy a smysl zákona tvrdil, že náklady na službu přenositelnosti telefonních čísel by měly být u všech operátorů stejné. Městský soud uvedl, že otázkou oprávněnosti a efektivnosti nákladů obou účastníků řízení se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 318/2008 – 88, jehož závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 114/2012 – 57. Dle těchto rozhodnutí musí ČTÚ při stanovení výše ceny za přenesení telefonních čísel postupovat podle § 55 odst. 1 a 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a do výpočtu zahrnout kromě přiměřeného zisku pouze účelně vynaložené náklady. Oba operátoři mají jinou obchodní strategii, různý počet klientů a přenášených čísel, používají odlišné postupy a technická řešení; v závislosti na těchto rozdílech se pak liší i jednotlivé ekonomicky oprávněné náklady. Odpůrce navíc nenamítl neefektivitu ani jedné z konkrétních nákladových položek navrhovatele. Námitka odpůrce, že napadené rozhodnutí je vůči němu diskriminační [neboť jej nutí platit navrhovateli vyšší cenu za přenesení telefonního čísla, než navrhovatel platí jemu] a zakládá nerovné podmínky na trhu, byla tak dle městského soudu ničím nepodloženým tvrzením. Odpůrci městský soud nepřisvědčil ani v tom, že ČTÚ měl stanovit cenu za období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 samostatně. Konstatoval, že není žádný důvod, aby ceny v uvedeném období byly určovány jiným způsobem než v období následném, neboť cena za přenos telefonních čísel byla

stanovena ve vztahu k celému pětiletému období 2006 – 2010 a vytrhávat z tohoto komplexně posuzovaného období jakýkoli dílčí celek by bylo nelogické.

K žalobě navrhovatele městský soud nejprve k charakteru rozhodované věci (tj. zda jde o věc soukromoprávní, nebo veřejnoprávní) uvedl, že v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu je příslušný k projednání žaloby odpůrce ve správním soudnictví a v souladu s rozvrhem práce pak spojil žaloby obou operátorů ke společnému projednání, neboť napadají totožné správní rozhodnutí. Za takové situace je již neúčelné obracet se na zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů. K námitce nepřiznání úroku z prodlení městský soud shrnul relevantní právní úpravu týkající se prodlení dlužníka a uzavřel, že platební povinnost odpůrce vůči navrhovateli byla konstitutivně stanovena až napadeným rozhodnutím a do okamžiku jeho vykonatelnosti se tak odpůrce nemohl dostat do prodlení s plněním.

Proti rozsudku městského soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. 5 A 147/2010 – 115 podal odpůrce kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že v napadeném rozsudku citovaná judikatura byla použita nesprávně, neboť Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek městského soudu č. j. 9 Ca 318/2008 - 88 zrušil rozsudkem ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 114/2012 – 57, v němž zcela zásadním způsobem zpochybnil způsob výpočtu ceny za přenos telefonních čísel (zejména v rozsahu zahrnutých IT nákladů) a tím i správnost rozhodnutí č. j. 875/2006 jako podkladového rozhodnutí pro určení výše ceny za přenos telefonních čísel. Odkaz městského soudu na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, jehož závěry stojí zcela v protikladu se závěry napadeného rozsudku, je tak zcela nepřipadný. Odpůrce měl za to, že městský soud bude na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu nucen v dalším řízení vedeném pod sp. zn. 9 Ca 318/2008 rozhodnout o zrušení pravomocného rozhodnutí č. j. 875/2006. V takovém případě by došlo ke zrušení rozhodnutí, které sloužilo jako podkladové rozhodnutí o povinnosti odpůrce zaplatit částku ve výši 41.895.187,60 Kč. Za situace, kdy byla Nejvyšším správním soudem zákonnost podkladového rozhodnutí zcela zpochybněna, nemohl městský soud opřít své právní závěry o správnost aplikace rozhodnutí č. j. 875/2006. Z těchto důvodů byl odpůrce toho názoru, že samotný odkaz městského soudu na jeho zrušený rozsudek č. j. 9 Ca 318/2008 – 88 je nesprávný a sám o sobě způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Proti napadenému rozsudku podal kasační stížnost také navrhovatel, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. V ní poukázal na to, že napadený rozsudek mu byl doručen až dne 31. 1. 2014 a téhož dne mu bylo poprvé doručeno i usnesení městského soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 5 A 147/2010 - 110, kterým byly žaloby spojeny ke společnému projednání. Toto usnesení však považoval navrhovatel za nesprávné, neboť ač

obě žaloby napadaly totožné rozhodnutí, byly podány ze zcela odlišných důvodů [odpůrce brojil proti napadenému rozhodnutí, neboť v něm nebylo plně vyhověno jeho rozkladu; naopak navrhovatel byl s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně spokojen a proti napadenému rozhodnutí tak brojil pouze v tom rozsahu, v jakém zasáhlo do výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně]. Za této situace mělo být přinejmenším o každé ze značně rozdílných žalob rozhodnuto samostatným výrokem. Navrhovatel setrval na svém názoru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zcela správné a nebyl žádný důvod pro jeho změnu. Podle názoru navrhovatele je služba přenesení čísla mezi operátory na základě § 34 a § 55 zákona o elektronických komunikacích a čl. 13 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel dostupné na www.ctu.cz (dále jen „OOP“), službou placenou; není tak pochyb o tom, že přejímající operátor má povinnost platit za přenesení čísla opouštěnému operátorovi. V nyní posuzované věci žádný spor o samotném poskytování služby ani rozsahu těchto služeb (počtu přenesených telefonních čísel) nenastal. Rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o povinnosti zaplatit cenu za přenesená telefonní čísla je rozhodnutí deklaratorní; pokud tedy Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán potvrdí existenci soukromoprávního nároku, potvrzuje tím i důvod ze zákona vzniklého úroku z prodlení, a nemůže dle svého uvážení určovat, kolik má činit úrok z prodlení či jiné příslušenství. Navrhovatel posílal odpůrci za poskytnuté služby faktury, které splňovaly všechny zákonné náležitosti, a odpůrci tak nic nebránilo zaplatit alespoň část požadované ceny. Zcela jistě pak nelze souhlasit s jeho postojem, který spočíval v tom, že neplatil vůbec. Dle navrhovatele ČTÚ a potažmo městský soud tak rozhodly v rozporu s § 369 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a § 517 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a v rozporu s ustálenou judikaturou k těmto ustanovením, když odpůrci *de facto* odpustily úroky z prodlení na úkor navrhovatele.

Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil důvodnost kasačních stížností a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). O kasačních stížnostech navrhovatele i odpůrce rozhodl NSS svým rozsudkem 6 As 152/2013-108 ze dne 25. září 2014 tak, že

- zrušil rozsudek městského soudu ze dne 13. listopadu 2013, č.j. 5 A 147/2010-115 a vrátil mu věc k dalšímu řízení,
- zamítl kasační stížnost odpůrce
- a rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti odpůrce.

V odůvodnění NSS uvedl, že odpůrce učinil předmětem své jediné kasační námítky tvrzení, že odkaz městského soudu na jeho předchozí rozsudek č. j. 9 Ca 318/2008 – 88

a na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 114/2012 – 57, způsobil nepřezkoumatelnost, resp. nezákonnost napadeného rozsudku. Žádná pochybení však NSS v napadeném rozsudku neshledal a ztotožnil se závěrem městského soudu, podle něž nebyla žaloba odpůrce důvodná.

K námitce navrhovatele ohledně nepřiznání úroků z prodlení NSS shrnul relevantní skutečnosti a argumentaci správních orgánů a městského soudu. NSS pak konstatoval, že k tomu, aby nastal určitý právní následek, je zapotřebí jednak určité skutečnosti, a jednak právní normy, která takový právní následek s právní normou spojuje. NSS vytkl městskému soudu nesprávné posouzení žalobních námitek navrhovatele. Z § 34 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, podle NSS plyne, že povinnost zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel vzniká na základě zákona č. 127/2005 Sb. a právní skutečnosti, kterou je v tomto případě kvalifikovaná žádost zákazníka o přenos telefonního čísla. Zároveň není sporu o to, že tento právní (závazkový) vztah vznikající v souvislosti se službou přenositelnosti čísel, je vztahem úplatným. Není tedy pravda, že závazkový vztah do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vůbec neexistoval, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, a platební povinnost odpůrce tak byla konstitutivně stanovena až napadeným rozhodnutím. Takové úvahy by byly příléhavé v případě ryze soukromoprávního vztahu, v němž je podmínkou vzniku závazku shodný projev vůle stran ohledně podstatných náležitostí závazkového vztahu, tedy podle typu závazku zpravidla i ohledně výše úplaty. V nyní posuzovaném případě se však o takový případ nejedná a soukromoprávní principy tak nelze aplikovat beze zbytku. Závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel tedy podle NSS vznikl nikoli jejich dohodou, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. Dohoda obou operátorů (resp. vydání napadeného rozhodnutí) mohla hypoteticky změnit pouze část obsahu tohoto závazkového vztahu (např. výši ceny), avšak na samotný vznik (či zánik) tohoto vztahu neměla vliv, neboť ani vzájemnou dohodou stran se operátoři nemohli zprostit povinnosti zajistit službu přenositelnosti čísel. Městský soud tedy podle NSS pochybil, když potvrdil určení vzniku platební povinnosti odpůrce až k okamžiku nabytí právní moci napadeného rozhodnutí; v důsledku toho také nesprávně posoudil související otázku nároku navrhovatele na úroky z prodlení z odměny za přenesená čísla. NSS proto uložil městskému soudu, aby v těchto intencích znovu posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603.

Z výše uvedených důvodů NSS napadený rozsudek zrušil dle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud, vázán právním názorem NSS se v novém řízení zaměřil na určení okamžiku vzniku závazku mezi navrhovatelem a odpůrcem a doby prodlení odpůrce s peněžitým plněním a v těchto intencích znovu posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603.

Městský soud nejprve konstatoval, že zrušením rozsudku ze dne 13. listopadu 2013, č.j. 5 A 147/2010-115 jako celku nastal stav, v němž dosud nebylo formálně rozhodnuto o žalobě odpůrce (výrok městského soudu o zamítnutí obou žalob totiž nebyl zrušen jen v části, v níž – nesprávně – zamítl žalobu navrhovatele, ale i v části, v níž – správně – zamítl žalobu odpůrce). Městský soud proto formálně opětovně rozhodl o žalobě odpůrce způsobem, který je souladný se závěry rozsudku NSS. Městský soud tudíž ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2014 č.j. 5 A 147/2010-69 uvedl, že žaloba žalobce a), tj. odpůrce, není důvodná a tuto žalobu výrokem I. rozsudku zamítl.

Městský soud v souladu se závěry rozsudku NSS posoudil rovněž znovu žalobu žalobce b), tj. navrhovatele a shledal ji jako důvodnou. Městský soud odkázal v otázce vzniku závazkového vztahu a nároku navrhovatele na úroky z prodlení na závazný názor rozsudku NSS ze dne 25. září 2014 tak, jak je rekapitulován shora. Navrhovatel poskytoval odpůrci podle § 34 zákona č. 127/2005 Sb. službu přenositelnosti telefonních čísel. O ceně za tuto službu se však operátoři nedohodli, a navrhovatel proto účtoval odpůrci částku 2.085 (resp. 2.595) Kč za přenesené číslo. Odpůrce s touto částkou nesouhlasil a faktury za poskytnutou službu neplatil. Správní orgán I. stupně na návrh navrhovatele rozhodl, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli jako kompenzaci nákladů za přenesená telefonní čísla v období od 1. ledna 2006 do 31. července 2008 částku 41,895.187,60 Kč. K otázce úroků z prodlení správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. konstatoval, že navrhovatel plnil zákonnou povinnost, zároveň však neprokázal, kdy odpůrce obdržel jednotlivé faktury, a proto je nutno právo na úhradu úroků z prodlení posuzovat podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, podle něhož toto právo vznikne uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby. Navrhovatel zároveň nepožadoval splatnost faktur dříve než 30 dnů od ukončení jednotlivého měsíce, ve kterém byla služba přenesení čísel poskytnuta, a proto správní orgán I. stupně určil jako okamžik prodlení den následující po splatnosti faktur. V souladu se závěry NSS nemohl městský soud přijmout tvrzení uvedené v rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603, podle něž tu do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vůbec neexistoval závazkový vztah mezi oběma operátory, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, a podle něž tak byla platební povinnost odpůrce konstitutivně stanovena až napadeným rozhodnutím. Naopak závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel vznikl již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. V takto vzniklém závazkovém vztahu byl navrhovatel oprávněn požadovat i úrok z prodlení; jeho žalobní námitky, kterými brojil proti nepřiznání úroku z prodlení, jsou tak důvodné. Městský soud považuje za správný názor navrhovatele (ostatně přijatý i správním orgánem v prvním stupni s ohledem na to, že nebylo prokázáno, kdy odpůrce obdržel jednotlivé faktury), podle něž nastalo prodlení odpůrce vždy v den následující po splatnosti jednotlivých faktur. Navrhovatel se ve své žalobě blíže nevěnoval

tomu, v jaké výši měly být úroky z prodlení stanoveny; i zde však dospěl městský soud ve shodě se správním orgánem I. stupně k závěru, že navrhovateli náleží zákonný úrok z prodlení, nikoli (vyšší) smluvní úrok ve výši 0,05 % za každý den prodlení, který si operátoři mezi sebou sjednali až počínaje dnem 9. února 2009.

Městský soud tudíž uzavřel, že odpůrce se svými námitkami neuspěl, a proto zamítl jeho žalobu jako nedůvodnou. Naproti tomu navrhovatel byl se svou žalobou úspěšný; soud proto zrušil rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603 a vrátil věc Českému telekomunikačnímu úřadu k dalšímu řízení, v němž bude tento vázán právním názorem vysloveným v rozsudku městského soudu 5 A 147/2010-69 ze dne 14. 11. 2014.

Dle ustanovení § 101 písm. d) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona. S ohledem na shora uvedené závěry rozsudku městského soudu a s odkazem na uvedené ustanovení § 101 písm. d) správního řádu, Rada ČTÚ znovu přezkoumala v řízení o rozkladech navrhovatele i odpůrce rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. a konstatovala, že o těchto je třeba znovu rozhodnout, a to v intencích názorů vyslovených NSS a městského soudu vyslovených v rozsudku 5 A 147/2010-69 ze dne 14. 11. 2014.

Odvolací správní orgán přezkoumává rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle právní úpravy účinné v době rozhodování správního orgánu I. stupně. Na tomto nic nemění ani skutečnost, že ke dni 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“), neboť ustanovení § 3073 tohoto zákona stanoví, že práva ze zajištění závazku vzniklá přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují až do svého zániku podle dosavadních právních předpisů, ledaže se strany dohodly jinak. Dále podle ustanovení § 3028 odst. 3 nového občanského zákoníku platí, že právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, se nadále řídí dosavadními právními předpisy. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že na posouzení nároku navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení z odměny za přenesená čísla, se použijí ustanovení předcházejícího občanského zákoníku, resp. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“).

Dále odvolací správní orgán považuje za nutné konstatovat, že podkladové rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. ze dne 25. 3. 2008, potvrzené rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 3. 7. 2008, čj. 39 810/2008-603, kterým bylo rozhodováno o návrhu odpůrce uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. 3. 2001, který měl upravovat přenositelnost telefonních čísel (rozhodnutím byly mimo

jiné stanoveny ceny ve výši 524,- Kč bez DPH ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a ve výši 418,- Kč bez DPH ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele) bylo po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 9A 208/2013, rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 23. 6. 2014 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Správní orgán I. stupně obdržel dne 8. 8. 2014 vyjádření obchodní společnosti Vodafone Czech Republic a.s., kterým vzala svůj návrh na zahájení řízení ze dne 4. 1. 2006 zpět. Obchodní společnost O2 Czech Republic a.s. svým vyjádřením ze dne 22. 8. 2014 souhlasila se zastavením řízení. Správní orgán I. stupně tudíž usnesením ze dne 2. 9. 2014, čj. ČTÚ-44 645/2014-606/VI.vyř. sporné správní řízení ve věci sporu o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, uzavřené dne 22. 3. 2001, zastavil.

Předtím, než se odvolací správní orgán bude věnovat rozkladu odpůrce, který posoudil v předchozím řízení nesprávně, musí věnovat pozornost i rozkladu navrhovatele, neboť rozsudkem městského soudu 5 A 147/2010-69 ze dne 14. 11. 2014 bylo zrušeno předchozí rozhodnutí odvolacího správního orgánu jako celek.

K námitkám navrhovatele:

Navrhovatel vyslovil nesouhlas s použitím metodiky výpočtu z rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř., tomu odvolací správní orgán nyní odkazuje na názor NSS, sp. zn. 8 As 114/2012-57 ze dne 23. 9. 2013, ze kterého vyplývá, že kalkulační vzorec použitý z tohoto rozhodnutí, ve kterém byla stanovena jednotková cena za přenesení tel. čísla, byl použit správně. Použití jednotné metodiky při výpočtu individuálních nákladově orientovaných cen za přenesení telefonního čísla u navrhovatele i odpůrce je dostatečným důkazem toho, že ve správním řízení nedošlo k diskriminaci některého z účastníků řízení. Takto vypočtené ceny jsou průměrné, jsou relevantní k pětiletému období a pokrývají započtené náklady roku 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010. Principem tohoto výpočtu je, že za období pěti let, v souvislosti s návratností vynaložených investičních nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávek včetně provozních nákladů, budou operátorovi uhrazeny všechny započtené náklady tržbami. Při stanovení jednotkové ceny bylo pak vycházeno nejen z určitých odhadů na rok 2008- 2010, ale ze skutečných reálných čísel, kterými byly náklady již uplynulého období doloženy.

V daném případě byla použita cena odrážející v posuzovaném období, s ohledem na již dostupné údaje, co nejpřesnější cenu za přenesení čísla, kdy byla pro její výpočet použita obecná metodika daná již opatřením obecné povahy z roku 2005. Nejedná se tedy o retroaktivitu, nýbrž o aplikaci zásad daných již před zavedením služby přenositelnosti čísel s použitím později dostupných ekonomických a statisticky doložených údajů zjištěných pro období let 2006 a násl.

Z uvedených důvodů a rovněž tak s ohledem na to, že mezi navrhovatelem a odpůrcem již spor o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. 3. 2001 netrvá, neboť řízení bylo citovaným usnesením ze dne 2. 9. 2014, čj. ČTÚ-44 645/2014-606/VI. vyř. zastaveno, bylo konstatováno, že již mezi navrhovatelem a odpůrcem netrvá ani spor o výši stanovených cen, které byly při kalkulaci použity. Z uvedených důvodů byl rozklad navrhovatele shledán jako nedůvodný a odvolacím správním orgánem byl tudíž zamítnut.

K námitkám odpůrce:

Odpůrce rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Za zásadní vadu metodiky výpočtu ceny pak považoval skutečnost, že dle použitého vzorce cena MNP (Mobile Number Portability) závisí na skutečném počtu přenesených čísel z dané sítě, a to navíc takovým způsobem, že čím méně čísel je přeneseno, tím je cena vyšší. Odpůrce namítal, že podkladem pro určení ceny je rozhodnutí čj.875/2006-610/XXI.vyř., které však stanovilo cenu pro budoucí uzavření dodatku a neupravovalo tak vztahy v minulosti. K uvedené rozkladové námitce, která je prakticky shodná s rozkladovou námitkou navrhovatele, odvolací správní orgán odkazuje na výše uvedené vypořádání námitky navrhovatele.

Odpůrce především namítal nesprávné posouzení věci v otázce vzniku závazku zaplatit cenu za přenesení čísla a rozhodný okamžik, kdy nastalo prodlení. Byla napadena úvaha správního orgánu I. stupně, který dovedl z § 369a obchodního zákoníku začátek prodlení, protože služby byly průběžně v průběhu každého měsíce poskytovány. Za poskytnuté služby navrhovatel po ukončení daného měsíčního období vystavoval faktury (datum jejich doručení odpůrci nebylo navrhovatelem prokázáno, ale jejich obdržení odpůrce nezpochybil) i když v jiné výši, tudíž se odpůrce dostal do prodlení s úhradou za poskytnuté služby, ale pouze v rozsahu kompenzace nákladů, a to přesto, že výše úhrady kompenzace byla určena až na základě rozhodnutí správního orgánu. S tímto názorem správního orgánu I. stupně odpůrce zásadně nesouhlasil a odvolací správní orgán po posouzení celé problematiky dospěl v předchozím rozhodnutí k závěru, že těmto námitkám odpůrce je nutno přisvědčit a z těchto důvodů tudíž bylo napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. předchozím rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603 změněno a příslušenství k pohledávce ve výši 41,895.187,60 Kč nebylo přiznáno.

Odvolací správní orgán však nyní musí konstatovat, že navrhovatel právě proti této úpravě výroku správního orgánu I. stupně, týkající se nepřiznání příslušenství k pohledávce, úspěšně brojil svou kasační stížností a NSS této námitce (a to pouze této námitce) uplatněné v kasační stížnosti vyhověl. NSS konstatoval, že k tomu, aby nastal určitý právní následek, je zapotřebí jednak určité skutečnosti, a jednak právní normy, která takový právní následek s právní normou spojuje. Z § 34 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích

plyne, že povinnost zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel vzniká na základě zákona č. 127/2005 Sb. a právní skutečnosti, kterou je v tomto případě kvalifikovaná žádost zákazníka o přenos telefonního čísla. Zároveň není sporu o to, že tento právní (závazkový) vztah vznikající v souvislosti se službou přenositelnosti čísel je vztahem úplatným. NSS tedy nepřisvědčil argumentaci, že závazkový vztah do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vůbec neexistoval, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, a platební povinnost odpůrce tak byla konstitutivně stanovena až rozhodnutím ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. (potvrzeným předchozím rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603). Závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel tedy podle NSS vznikl nikoli jejich dohodou, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. Dohoda obou operátorů (resp. vydání napadeného rozhodnutí) mohla hypoteticky změnit pouze část obsahu tohoto závazkového vztahu (např. výši ceny), avšak na samotný vznik (či zánik) tohoto vztahu neměla vliv, neboť ani vzájemnou dohodou stran se operátoři nemohli zprostit povinnosti zajistit službu přenositelnosti čísel. V intencích názoru vysloveného NSS pak rozhodl i městský soud, jak uvedeno výše. Odvolacímu správnímu orgánu, který je vysloveným názorem městského soudu vázán, tudíž nezbývá než potvrdit správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v tom rozsahu, v jakém bylo přiznáno ze strany správního orgánu I. stupně příslušenství k pohledávce ve výši 41,895.187,60 Kč. Z uvedených důvodů byl i rozklad odpůrce shledán jako nedůvodný a odvolacím správním orgánem byl tudíž zamítnut.

Námítky navrhovatele i odpůrce uplatněné v rozkladech, byly uplatněny rovněž v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně. Odvolací správní orgán k tomu konstatuje, že se s jejich vypořádáním v napadeném rozhodnutí ztotožňuje, přičemž souhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, který vyhověl pouze částečně návrhu navrhovatele, kdy pro výpočet kompenzace nákladů správně použil metodiku výpočtu a aplikoval kalkulační vzorec použitý z citovaného rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI. vyř. a v souladu s OOP/10/07.2005-3 pak přiznal úhradu pouze za skutečně přenesená čísla. K odůvodnění přiznání příslušenství pohledávky pak odvolací správní orgán rovněž odkazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř., proti kterému neměl městský soud žádných výhrad a dospěl ve shodě se správním orgánem I. stupně k závěru, že navrhovateli náleží úrok z prodlení v zákonné výši a nikoli (vyšší) smluvní úrok ve výši 0,05 % za každý den prodlení, který navrhovatel ve svém návrhu požadoval.

Vzhledem k tomu, že odpůrce ani navrhovatel nebyli v rozkladovém řízení úspěšní, nebyla žádnému z účastníků rozkladového správního řízení v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přiznána náhrada nákladů řízení.

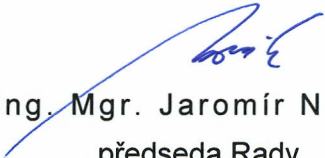
S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu